

AUREL DUMITRAȘCU

CARNETE MARO

JURNAL INEDIT

Septembrie – Octombrie 1980

– Liviu Antonesei¹ (după Liviu Ioan Stoiciu²) îți trimite părerile pentru fiecare poem în parte din manuscrisul tău. Entuziasmul lui este reconfortant. Îți dă încredere. Pentru că ai încredere în comprehensivitatea acestor oameni.

Nu-i vei uita pentru că sunt buni și te ajută să-ți privești mai clar manuscrisul.

Concluziile, desigur, le tragi singur.

7 sept. 1980

– Rusica nu a venit la tine, așa cum promisese. Este deranjant că ți-a stricat ziua. Nu pentru că n-a venit, ci pentru că nu te-a anunțat că nu vine.

Știe că nu ești un nerod, frumusețea o fi un pericol, dar nu o scuză.

7 sept. 1980

– Nicușor Teodorescu. Nunta. Stai și tu. Mama + Ionel³ au cununat. Te uiți la bețivi. Unii se mai bat. S-ar plictisi dacă n-ar face-o. Nunțile sunt locuri în care oamenii se amăgesc că sunt fericiți și mulțumiți. Ai băut vin cu niște oameni simpli; o femeie subțire, de 36 – 37 de ani, era tare frumoasă. Te-ai gândit la ea ca la stele.

¹ Liviu Antonesei (n. 1953) – scriitor, cercetător, publicist și om politic.

² Liviu Ioan Stoiciu (n. 1950) – poet, prozator și scriitor.

³ Ionel Dumitrașcu – fratele autorului. Inginer.

– Revistele literare devin din nou consistente, e semn că redactorii și-au terminat concediile.

– Sorin Grecu⁴ și Flavia Ionescu⁵ în „Tribuna“. Te bucuri pentru ei.

8 sept. 1980, orele 2

– Îngerii nu știu ce e vaginul unei femei.

– La urma urmei, o carte publicată este o casă din care reușești să ieși.

– Citești o proză de Manuel Scorza⁶: „Bat tobele pentru Rancas“⁷. Ai senzația că citești ceva de Gabriel García Márquez. Se pare că e vorba de o tradiție sud-americană, nu de o asemănare propriu-zisă.

– Ai băut coniac și cafea la dna. Gondor (doamnă, doamnă! uneori aș vrea să fim singuri!). Vin, la nuntă. N-ai somn.

8 sept. 1980,

orele 2-3 noaptea

– Mă deranjează foarte mult faptul că poeții din generația mea, totuși, pe cât sunt de entuziaști, pe atât sunt de egoiști. Oricum, dau această senzație. Ar trebui să se bată toți pentru a ne putea întâlni undeva, în munți, pe țarm, o dată pe an, important ar fi începutul, după aceea s-ar schimba totul în tot mai bine.

– Ieri ai făcut din nou o plimbare la Pr. Ungurului. Ai luat-o pe Marie și ați umblat pe munte. Alune, zmeură, v-ați iubit în iarbă, ați privit muți, de sus, excepționala desfășurare a naturii, era o liniște copleșitoare.

Ești fericit când stai așa pe munte, cu liniștea, cu tine, chiar și cu Marie, când poți uita de toate, deși te întrebi ce se-ntâmplă cu toate.

9 sept. 1980

⁴ Sorin Grecu (n. 1962) – poet. Profesor de limba română, jurnalist și reporter de televiziune.

⁵ Flavia Ionescu (n. 1963) – pe vremea aceea elevă.

⁶ Manuel Scorza (1928 – 1983) – romancier, poet și activist peruan.

⁷ „Bat tobele pentru Rancas“ – roman apărut în colecția „Romanul secolului XX“, apărut în 1975 la editura „Univers“, București.

– Umbli mult prin manuscrise. Dar e o zi proastă. Nu-ți merge deloc mintea! Te simți nenorocit și încrâncenat când nu-ți iese deloc ceea ce ai în cap dar nu poți pune și pe hârtie așa cum simți și să fie și artă.

9 sept. 1980

– Ți-a scris Mariana Marin⁸, în drum spre Slobozia, în tren.

Exuberantă, sinceră, bună.

Te-ai bucurat mult, îți vorbea și de ce fac ceilalți. Iaru⁹, Coșovei¹⁰, Cărtărescu, Stratan¹¹, Vișniec¹², Mera, etc. Când primești scrisori de la oameni pe care-i stimezi te bucuri mult! Mulțumesc, Madi! Și să nu te simți singură la Borcea, unde ai să alfabetizezi (cum spui) până și pe primar și alte „cadre locale“!

9 sept. 1980

– Citești multe pagini din A. Pieyre de Mandiargues¹³ („Sângele mielului“, „Pasajul Pommeraye“, „Bărbatul din parcul Monceau“). Este o lectură stufoasă, fascinantă prin poezia unor pasaje, prin delirul minții autorului, există cuvinte pline de răzbătătoare sensuri, dar lectura, în ansamblu, nu te mulțumește. Poate că și starea de nemulțumire generală în care trăiești în aceste zile te face să nu „prinzi“ gustul unei lecturi, totuși, remarcabile.

10 sept. 1980

– Theodore Roethke¹⁴. Presimți în el un mare poet, există foarte multe versuri remarcabile, dar crezi că traducerea lui Constantin Abăluță¹⁵ este inexpresivă, apoetică în multe rânduri.

– Te gândești la sepii. La cerneala lor. Și la Sulina.

⁸ Mariana Marin (1956 – 2003) – poetă.

⁹ Florin Iaru (n. 1954) – poet. Pe numele său adevărat Florin Râpă.

¹⁰ Traian T. Coșovei (1954 – 2014) – poet.

¹¹ Ion Stratan (1955 – 2005) – poet.

¹² Matei Vișniec (n. 1956) – poet și dramaturg.

¹³ André Pieyre de Mandiargues (1909 – 1991) – scriitor.

¹⁴ Theodore Huebner Roethke (1908 – 1963) – poet.

¹⁵ Constantin Abăluță (1938 – 2025) – arhitect, poet, prozator, antologist și traducător.

10 sept. 1980

- Totuși, un om este mai important decât o căprioară.
- La Varna, aseară, într-un meci de fotbal anost: Bulgaria – România 1 – 2 (0 – 1). Rezultat bun pentru încredere și palmares.
- Cristinel Pricop ți-a scris acum 10 zile, acrit, că renunță să mai scrie, că nu e pentru poezie. De zece zile epistola sa te istovește. Azi i-ai răspuns, nefiind de acord cu el.
- Aseară, în favoarea cinefililor, un film cu Clark Gable, Yvonne de Carlo și Sydney Poitier, „Stigmatul“, în regia lui Raoul Walsh¹⁶.

Dar cinematograful nu te mai convinge, este doar reconfortant.

Azi gândești mai serios, mai profund, ești mai sceptic atunci când ești de acord cu ceva, într-un fel ți-ai pierdut acea inconștiență zurbagie, spontană, în care-ți iroseai mult timp, chiar dacă puneai suflet în absolut orice nouă pasiune, oricât de mică ar fi fost.

– O scrisoare către Mircea Cărtărescu. Va răspunde cu adevărat sentimentelor tale bune, absolut constructive?!

11 sept. 1980

- Ieri, când din nou ai fost la Pr. Ungurului, un fel de rege printre aluni și zmeură, și când te-ai revăzut cu Marie ai sesizat pentru prima dată că sânii ei nu-s frumoși. Poate că ochii și gura au ceva copleșitor. Bazinul, ascunzându-l privirilor tale, e un fel de mitologie misterioasă.
- „Drumuri prin memorie. Egipt. Grecia“¹⁷ a lui Paler. Ultimele pagini. Aceeași lectură admirabilă!
- O minunată proză de Virgilio Piñera¹⁸: „Balul“!

11 Sept. 1980

- Singurătatea este un hățiș, prin care trec hiene și clovni.
- Liniștea din munți nu e o liniște care face figurație.
- O pasăre nu este o amabilitate cu aripi, ci o lecție de a nu accepta să murim fără a îndrăzni.
- Scriu. E ca și cum aș spune: „Ieri am trecut prin piața orașului. Și caldarâmul era plin de mierle moarte, de sânge. Și eu ziceam că acelea nu-s mierle, ci elefanți!“

¹⁶ Raoul Walsh (1887 – 1980) – regizor și actor.

¹⁷ Volum de Octavian Paler apărut în 1972 la editura „Albatros“.

¹⁸ Virgilio Piñera (1912 – 1979) – scriitor cubanez.

– În lumea aceasta de borborigme, lumea aceasta amenințată să moară de silă, poezia este ca un cal ce ține să epateze în fața unei călugărițe extaziate de avatarurile violului.

– Totuși, singurătatea e deseori și un semn de decență, o posibilitate de a ști să fii solidar cu ceva, cu omul mai ales.

– Între atâția nerozi câți sunt pe aici, camera aceasta plină de cărți, discuri și manuscrise pare o erezie.

O crede pe care o inventez mereu și o apăr.

– A fi revoltat înseamnă a te apăra de intoxicare.

11 sept. 1980

– Am 24 de ani. Un fel de bizon care nu vrea să fie dus la bălci, nici să moară până nu-și scrie cărțile.

– Angajații actuali ai revistei „Luceafărul“, cu mici excepții, sunt un fel de responsabili cu ireponsabilitatea. Se va alege praful de ei! Știu și muștele acest lucru.

– A nu presimți că dintre „furioșii valului ‘80“ cultura noastră va câștiga câțiva poeți excepționali e ca și cum ne-am duce la primărie și am cere să fim declarați orbi.

11 sept. 1980

– Mama, simplă și preocupată de ale ei, este dincolo de cuvintele mele, de nebunia lor.

11 Sept. 1980

– Aseară i-ai scris lui Florin Mugur¹⁹. E lector la editura „Cartea Românească“. Scrie cu încredere despre colegii mei de generație poetică. Doriseși mai demult să-i vorbești. I-ai trimis și vreo 20 de texte. Dar, acum după ce i-ai scris, nu știi bine de ce-ai făcut-o! Pentru a-i atrage atenția că exiști și tu?! Sau numai pentru a-i mulțumi în numele mai multora!? Poate și una și alta.

12 sept. 1980

– Citești poeme de Denise Levertov²⁰, remarcabile, și ai sentimentul că scriitura ei aplică din ceea ce afirmă Ch. Olson²¹ despre așa-numita „poezie proiectivă“, în care elementul de bază ar fi respirația, ea impunând un anumit ritm, punctul în care trebuie să se sfârșească poemul, astfel

¹⁹ Florin Mugur (1934 – 1991) – poet, eseist și prozator. Pe numele său real Legrel Mugur.

²⁰ Priscilla Denise Levertov (1923 – 1997) – poetă.

²¹ Charles John Olson (1910 – 1970) – poet.

că acuratețea semantică, amplificată printr-o acuratețe ritmică, să apropie textul modern, în care forma pare a fi o continuare în exterior a esenței, de poezia cântată, un fel de magie verbală.

12 sept. 1980

– Ai reparat puțin, cu mama, claia de la Aricioaie. Se așezase cam strâmb. Bătea vânt. Apoi te-ai dus la Raveica, în „țarină“, mai avea de clădit trei căpițe, mama s-a urcat sus, tu le-ai aruncat cu furca.

Ion Loghin e bolnav și bătrân. După ce le-ai aruncat sus, căpițele, i-ai spus sfătoasei Raveica (aceeași care mulgea cândva, din cauza frigului, vaca, cu mânuși), care nu știa cum să-ți mai mulțumească: „Să-i spui lui D-zeu o rugăciune pentru mine!“

Vai, da' cum, așa o să facă!

12 sept. 1980

– Ai furat de la poștă două reviste ale ambasadelor R.F.G. și U.S.A. la noi, „Prisma“ și „Sinteza“. Le primesc niște persoane oarecare. Scrii acest lucru pentru că știi că nu citește nimeni, **acum**, aceste cuvinte?! Nu chiar! Dar există și șiretenii necesare în fața nerozilor.

Dacă spiritul tău ar fi mai puțin însetat n-ai fura cărți și reviste, altfel singurele lucruri pe care le-ai furat vreodată, exceptând fructele din copilărie.

12 sept. 1980

– Încerci să mai scapi de babilonul hârtiilor din casă. Trimiți la „Săptămâna“ și „Filatelia“ câte un anunț, cum că vinzi colecțiile respectivelor reviste.

13 sept. 1980

– Pozele cu Marilyn Monroe te tulbură în continuare. Dacă ai întâlni o femeie care să-i semene fizic, cu siguranță că ți-ai ieși din minți. Marilyn este singurul chip al femeii ca ideal, așa cum ți-ai închipuit tu vreodată.

13 sept. 1980

– Copacii încep să rămână repetenți. Cad frunze.

13 sept. 1980

– Până acum trei-patru ani, cinci chiar, atunci când, citind ceva, întâlneai cuvinte care nu știai ce înseamnă, nu le căutai în dicționare. Ți se părea o erezie să întrerupi lectura, să savurezi ceva cu sincope. Lecturile erau ca o muzică. Apoi s-au schimbat lucrurile. Dicționarele au devenit cărțile care rămân tot timpul în preajma ta, chiar pe masa de scris.

Un scriitor trebuie să și întrerupă la timp savoarea lecturilor, altfel riscă să nu fi studiat niciodată. O anumită caducitate a limbajului tău critic (deocamdată) se datorește faptului că ai savurat mai mult decât trebuia paginile cărților.

13 sept. 1980

– Inima te sâcăie spre seară, de câteva zile. A declarat că vrea să se facă toboșar. Tu, în timp ce scoteai fusta unei fete, ți-ai amintit de Joana d'Arc din Domrémy. Și ai continuat să nu lași pădurea singură...

13 sept. 1980

BITTER HARVEST²²

Adică „Recolta amară.“ Este titlul unui film văzut aseară la TV. Un film despre fetele acelea simple și frumoase, care știu că-s frumoase, dar cred că tot ce zboară se mănâncă. În acest film, a asemenea fată vrea să ajungă **cineva**, treptat dând cu piciorul tuturor celor au fost tare buni cu ea, oameni simpli de asemenea. Dar sfârșește prin a lua o doză apreciabilă de somnifere, după ce nu mai rezistă remușcărilor, faptului că a devenit un obiect și nimic altceva.

În rolul principal o actriță nespus de frumoasă, absolut minunată: Janet Munro²³.

Totul îți amintea de Marilyn.

Și Ana Fenoghen, uneori, îți amintește de Marilyn.

14 sept. 1980

– Știi cum vei intitula primul tău volum: „Plictiseala vulturilor“. „Breșa“, în ciuda multiplelor sensuri, poate că n-ar spune nimic prea multor capete seci care se mai plimbă prin literatură, prin viață.

14 sept. 1980

– Lecturi din „Caiete“-le lui Eugen Barbu, publicate prin 1973 în revista „Săptămâna“.

²² „Bitter Harvest“ – film artistic lansat în 1963 în regia lui Peter Graham Scott. Din distribuție făceau parte: Janet Munro și John Stride.

²³ Janet Munro (1934 – 1972) – actriță. Pe numele său real Janet Neilson Horsburgh.

Interesant! Și începi „Le procès-verbal“ de J.M.G. Le Clézio²⁴. De asemenea interesant.

– Ai stat cu Lungu la restaurant; mai erau și spectatori acolo. Ați discutat mult despre literatura veche franceză și despre Eminescu. Dar din momentul în care interlocutorii vorbesc despre oamenii din literatură cu formule gen „cel mai mare“, „mai mare decât“, „ajungea mai mare decât dacă...“, discuția pare a se purta între niște servitoare.

14 sept. 1980

– Stevan, după o lună și jumătate de tăcere, îți scria că a fost operat în două rânduri de apendicită și că e posibil să fie operat a treia oară, deoarece nu i se face bine. Asta nu-ți place! E o veste foarte proastă. O veste care mă mâhnește profund. Dar mă lasă neputincios în fața neplăcerilor sale. Poate că stupizenia de aici începe. În toate cazurile.

– Admirabile poeme de Theodore Roethke: „Meditațiile unei bătrâne“. Crezi că acestea sunt cele mai profunde texte pe care le-a scris Roethke.

14 sept. 1980

BALADĂ PENTRU FĂRÂMIȚĂ LAMBRU

Acesta e titlul unei balade tulburătoare, scrisă și cântată de Radu Gheorghe²⁵, actor, baladă ale cărei versuri le transcriu mai jos:

„Am plecat acum măi am plecat măi

și m-am duuus

încolo-n jos țărână sau încolo-n suuus

Măi nu c-aș fi măi nu că nu

c-aș fi măi c-aș fi vruuut

dar mi-a spus hai

și să-i spun nu n-am putut

o steluță a priveam

și-n jos s-a duuus

tot mai jos iar iar tot mai suuus

A venit măi sigur c-a venit

²⁴ Jean-Marie Gustave Le Clézio (n. 1940) – scriitor.

²⁵ Radu Gheorghe (n. 1951) – actor.

și m-a luaaat
din picioare nu din stând
și nici din paaat
Eu i-am spus măi eu i-am spus
să stea măcar un piic
să văd grâul
cum mai de a dată-n spiic
dar n-a vrut păi sigur că n-a vrut
și mi-a sfărâmaaaat
cântecul
că mai bine-mi da în caaap
Și mi-am zis atunci
atunci mi-am zis
mi-am zis așaaa
nu mai sunt acum
dar tot voi mai cântaaa
Fie-n jos sau sus
oriunde-n cer sau în pământ
voi găsi eu și acolo
cui să-i câânt
voi găsi eu și acolo
cui să-i câânt.

14 sept. 1980

- Am binecuvântat întotdeauna faptul că sunt bărbat și nu femeie.
- sunt apărate și proliferate atâtea prezențe de prost-gust încât în muzica și literatura actuală cel mai des ți-e silă decât jubilezi.
- Singurele valori de muzicii populare de la noi, de la Maria Tănase încoace, se numesc fără doar și poate numai așa: Sofia Vicoveanca, Gheorghe Zamfir, Dumitru Fărcaș, Ioana Radu,

frații Petreuş – oșenii în general, Radu Simion, Ion Lăceanu (ca instrumentist) și Irina Loghin (care poate că e mai mult o perpetuă plăcere decât o valoare propriu-zisă). Sper că n-am uitat pe niciunul din cei demni! Deși, am senzația că da!

– Nu-mi pot închipui viața altfel decât trecând prin scris. Încerc s-o iau de pe la 14 ani, când încă nu începusem să scriu poate propriu-zis, când citeam, când încă mă mai descopeream. Oricum aş lua-o, nu-mi pot închipui anii trecuți decât dedicați poeziei.

14 sept. 1980

– Aceste emoții trântite la pământ, cufundate-n mărire hârtiei.

– A cunoaște un om înseamnă a-l întâlni când e trist, când e descumpănit, când surâsul lui este pe punctul de a fi pus la îndoială, în nici un caz nu înseamnă a cunoaște un om culcându-te cu el, luând masa cu el. Și poate că trebuie să te și certî cu un om ca să-l cunoști.

– Spiritul este îndrăgostit de breșe, dar el nu-și linge niciodată rănilor. Pentru că o breșă cu cât e mai adâncă acesta e semn că întrebare care se naște e mai profundă, deci și mai sinceră, mai dureroasă, mai „autorizată“ să se nască.

– Georgette e una din puținele fete la care ții dezinteresat. Poate că, din acest motiv, și cu adevărat. Există în tine o dorință de a-i face daruri. Poate și fiindcă, de fiecare dată, îți excită spiritul. Ei nu i-ai scris niciodată scrisori complezente. Nu știi dacă e o fată frumoasă, dar e sigur că are o expresivitate care place bărbaților.

– Mă gândesc uneori că voi scrie într-adevăr niște cărți care să pună pe gânduri, dar voi muri, voi muri pentru că am „irosit“ tot ce era viu în mine în aceste cărți.

14 sept. 1980

– Un film românesc: „Iarba verde de acasă“. Pe noi ne atinge la suflet. Nu-l discut ca realizare cinematografică. Am reținut replica unui elev în clasă: „Tovarășe profesor, eu nu stau cu fete că-s niște prăpădite“. Și-n alt rând, în timp ce era ședință de consiliu în cancelarie și un puști pându pe fereastră, un altul îl întreba: „Spiridoane, ce fac acolo?!“ „Nu știu, da' fumează ca turcii.“

– Claritatea dă siguranță. Ca și seninătatea.

14 sept. 1980

– Chiar dacă se spune: „ce-i un om? nimic!“, trebuie să trăim cu sentimentul că totuși suntem făpturi distincte în devălmășia Universului, pentru că numai astfel putem clădi realitatea, putem conta pe ea, putem porni de la ea.

– Cred că târfa nu e cea care se culcă cu tot felul de „hăndrălai“, ci aceea care-ți dă sentimentul că asta face.

– Octavian Paler – acest admirabil om de spirit și iubire.

14 sept. 1980

– Prefer să fiu împușcat, dar nu jignit sau defăimat.

– Cântecul lui Zoe Alecu sunt niște bice cu care doresc mereu să fiu bătut. Merită!

– Marie, în seara aceasta, era tot tare frumoasă. Măine va pleca la școală, la Piatra Neamț. Scrisorile vor rezolva lucruri puține. Așa e-ntotdeauna. Dar ne amăgim că nu e așa.

– Marilyn, Marilyn, unde ești?!

14 sept. 1980

– La 7 și ceva mai erai în pat. Ai auzit vocile copiilor care se duceau la școală. Ți s-au umezit ochii. Totuși, faptul că poate anul acesta n-o să mai fii cu ei te doare.

15 sept. 1980

– Ai post, totuși. Bate vânt. Ai revăzut-o pe Ionica. Era tot frumoasă. La Mădei ai post.

15 sept. 1980

– Întâlnirea, adică reîntâlnirea, cu elevii, deși entuziastă, nu te-a mai mișcat ca-n ceilalți ani. Oare de ce?!

– Ești anunțat de la Sighetul Marmației că primești un premiu acolo. Și să fii acolo pe 22 septembrie. Te bucură numai gândul că poate ai să vezi Săpânța. În rest...

16 sept. 1980

– O piesă interesantă la TV, după o nuvelă „Peron“ a lui D.R. Popescu (scenariu TV – Dan Tărchilă): „Cine vine la gară?“, în regia artistică a lui Silviu Jicman.

Ai privit cu mama. I-a plăcut. A râs. A privit îngândurată.

16 sept. 1980

– Cu copiii la zmeură, la fundul Pietroasei, pe culmea aceea pe care a umblat cândva Petru Rareș. De partea cealaltă, coborând în Sabasa, pârâul Căpetâni (inițial se numea Pârâul Căpeteniei, referindu-se tot la Petru Rareș). Nu departe este „piatra scrisă“, acea ciudată piatră pe care sunt scrise cuvinte cu niște semne ce par a fi chirilice, desi se spune că nu sunt.

Ca de obicei, muntele te încântă și umple de sensuri. Pe munte ești întotdeauna un om fericit. Cu profesorii Doroftei și Surpat Dorel, plus un pădurar (Tuțiuianu), discuți despre Atlantida, piramide, biblioteca din Alexandria, genetică și enigme ale Pământului.

La vale, plecând înaintea celorlalți, vii cu bicicleta. Minunată zi!

18 sept. 1980

– Scrisoarea către Mircea Cărtărescu s-a întors înapoi. Adresa nu e completă.

– Ți-e dor de Viorica, tare dor! Așa va fi cât vei trăi!

– La Sighetul Marmației te vei duce cu Nicolae Sava. A fost chemat și el.

18 sept. 1980

– În primul tur al „cupelor Europene“: Internazionale Milano – „U.“ Craiova 2 - 0; Celtic Glasgow – „Poli“ Timișoara 2 - 1; Standard Liège – Steaua 1 - 1; F.C. Argeș – F.C. Utrecht 0 - 0 (Radu II a ratat un 11 metri în min. 88 - 89).

18 sept. 1980

– Dacă poemele pe care le scriu au vreun „interes personal”, acela nu e decât de **a se întâlni cu oamenii.**

18 sept. 1980

– Pe Ion Mircea nu-l iubesc pentru că aș tinde (la rândul-mi) spre concretețea excepționalelor sale poeme, ci pentru că el EXISTĂ!

18 sept. 1980

– Femeile frumoase nu pot trăi mult cu oamenii (bărbații) buni.

– Am ajuns să iubesc Grecia ascultându-i, mai întâi, muzica. Paradoxal, dar așa-i!

Borca, 19 sept. 1980

– Piatra Neamț. Te-ai dus pentru banii de drum. Drumul la Sighet. Ai trecut pe la Adrian. Cartierul Lenin. Blocul 8. Ap. 45. S-a aranjat singur. Te bucuri. Stai toată după-amiaza cu el, ați vorbit mai mult despre femei. Fusese în schimbul de noapte. Era obosit. Totuși v-ați dus la un film pe care tu-l mai văzuseși: „Abba“. Dar muzica este reconfortantă!

– Ai citit antologia lui Mircea Dinescu, apărută în col. „Hyperion“, „Teroarea bunului simț“. Fără îndoială, M.D. este unul din excepționali poeți ai acestui popor. Crezi, însă, că e virtuos în poemele în vers clasic, decât în cele în vers liber.

20 sept. 1980

– Măine dimineață pleci la Sighet. Singur. Sava nu merge. Nu crezi că în semn de protest!

20 sept. 1980

– Mergând pe străzile orașului ai avut sentimentul că oamenii orașelor sunt fantastic de egoiști. E suficient să-i privești!

20 sept. 1980

– Oare pe la Comitetele județene de cultură sunt numai nerozii cu post?!

– Ai văzut niște poze cu lesbiene. Parcă priveai salivă. Ce ți-e și cu silnicia aceea care devine publicitate a obscenității!

20 sept. 1980

– În „Luceafărul“ de ieri, la rubrica „Cartea de debut“, Nicolae Ciobanu vorbește despre cartea lui Nichita Danilov, „Fântâni carteziene“. Iată cum începe: „Prin cel mai recent dintre concursurile ei de debut, Editura «Junimea» ne face o mare surpriză propunând atenției un debut poetic cu totul ieșit din comun. Este vorba de Nichita Danilov, a cărui primă carte, «Fântâni carteziene», reprezintă fără îndoială unul din evenimentele de marcă înscrise în, așa-zicând, istoria tinerei noastre poezii raportată la dinamica ei din ultimii ani“.

Păcat că, în continuare, nu și argumentează convingător aceste afirmații. Fără îndoială, Nichita merită aceste cuvinte.

Bistrița, 21 sept. 1980

– Ai simțit din nou nevoia să fumezi. Pentru că erai singur. Pentru că voiai să și fii așa în acest oraș. Îți amintești că ai mai simțit nevoia să fumezi atunci când îți era frig. Poate că vei reuși să te obții.

Beclean, 21 sept. 1980

BECLEAN

– Din cauza legăturilor proaste spre Sighetul Marmației ești nevoit să stai în acest oraș, între orele 13 și 17. Un oraș care nu-ți lasă aproape nicio amintire, uniform, parcă lipsit de orice trecut. O catedrală (așa le zici tu tuturor bisericilor înalte) aparent veche (1909) te face să intri. Catolică. Pustie. Umbli singur prin ea. Sfinții erau puțini, excelau cele cu Iisus. Dar toate erau neconvingătoare. Cele 15 minute cât te-ai învârtit prin ea te-au lăsat tot cum erai. Ai umblat singur pe străzi. Cu toate că nu prea aveai ce vedea. Casele erau aproape toate noi. Spre deosebire de Bistrița, Prundul Bârgăului, etc., care păstrează multe case vechi, cu ziduri și porți înalte, după care bănuiești un anumit caracter ascuns al maghiarilor, pentru că românii nu-și împrejmuiesc casele cu ziduri dincolo de care nu se vede nimic. Te-ai dus la Someș. Ai stat cu doi puști care vorbeau superb ardeleneste. Ți-au cerut țigări. Și, desigur, nenea le-a dat. Apa aceia, în care puștii spuneau că se prinde somn, scobar, avat, știucă și mreană, părea tare a tuturor și nu ai avut nicio clipă în care s-o găsești și foarte frumoasă.

Ai sunat la Sighet și ți s-a spus că va veni și Ulici, diseară, ceea ce te-a bucurat între măruntele celelalte lucruri.

Ai stat în parc și n-ai vrut să te gândești la nimic serios până la ora 17.

Beclean, 21 sept. 1980

SIGHETUL MARMAȚIEI

(SEPTEMBRIE 1980)

– Profitând de Concursul de poezie de la Sighet, ai mers în Maramureș. Acest ținut cu ritmuri ciudate și seninătatea neinventată ci păstrată. În tren, după Vișeu, te-ai întâlnit cu Lucian Vasiliu.

Mare bucurie! Tot acolo mergea. Ai lipsit patru zile de la școală. Duminică era-n 21. Luni – 22, marți – 23, miercuri – 24. Zile în care te-ai simțit foarte fericit, foarte mulțumit de jur. Pe 21, seara, cu Lucian și Luca Omul, te-ai dus la hotelul „Marmația“ unde ați stat o oră și ceva de vorbă cu Laurențiu Ulici, un om pe care-l stimați foarte mult. El era și președintele juriului. Ați discutat și despre recenta cuvântare a președintelui Ceaușescu, în care a spus că anumiți poeți scriu pentru elită, nu pentru popor. Desigur, se făceau aluzii și la valul '80. Dar Ulici ne-a liniștit spunând ironic că „la noi eternitatea ține numai trei luni“. Cred că poezii trebuie lăsați să scrie cum vor ei. Fiindcă poezii adevărați nu vor scrie niciodată pentru pereți, ci pentru oameni, cu profund respect pentru țara în care trăiesc, simțindu-se însă, normal, ai lumii; știut fiind, durerile nu se-mpart pe zone geografice, ele există peste tot și întotdeauna.

Curios, Ulici și-a schimbat tonul foarte prietenos peste o zi-două. Poate și din cauza unei femei urâte care cu siguranță ca l-a indispus. În gașca noastră erau, în afară de Lucian: Ioana-Dana Nicolae (o dulce anonimă, de care te-ai și îndrăgostit; la o zi, un puști din București, posibil prieten al ei, a venit să vadă ce face ea acolo; asta nu te-a împiedicat ca miercuri seara, la

întoarcere, în tren, între Sighet și Vișeu, s-o ții în brațe și s-o săruți în timp ce individul acela insignifiant te-o fi înjurat în toate modurile posibile), Ioana Dinulescu (de la Radio Craiova) îmi amintea de o scrisoare foarte frumoasă pe care i-ai scris-o cândva lui Marin Sorescu; o femeie care s-a îndrăgostit de Lucian; o femeie – ți s-a părut – puțin frivolă, George Papp (un băiat din Râșnov, care v-a amuzat așa mult încât vă dureau maxilarele de atâta râs), Augustin Frățilă (bucureșteanul cu chitară, simpatic; îți plăceau tare mult cântecele lui!) și prietena lui, Luminița (o femeie nespuse de minunată; la Desești ai citit în public un poem, „Moartea la gater“, știi că, l-ai citit pentru ea; ți-a rămas în suflet!), Luca Omul (are 30 și ceva de ani, un ardelean așezat, nu crezi că poezia pe care o scrie merită Premiul Uniunii Scriitorilor, un băiat simpatic, altfel), Ozolin Dușa (un puști din Botoșani, „valetul“ – cum îi ziceam, lipsit de personalitate, singurul individ neplăcut din gașcă), Sorin Roșca (din Constanța; un băiat de treabă; e fratele lui Adi Cristi; era cu soția). Ceilalți din acele zile: Gheorghe Pârja („exponentul nihilismului universal“ – cum îi zicea Mircea Șerban; un sculptor care băuse prea multă horincă și fusese jignit; erai de partea acestui Mircea), Ion Burnar (crezi că e din familia celor de genul: Nicolae Dragoș, Nicolae Dan Fruntelată), Ion Bogdan (un maramureșean simpatic), Teohar Mihadaș (nu toți bătrânii spun ceva), Damian Necula (un om antipatic și prin comportamentul distant; ți-a cerut poezii pentru „Viața Românească“), etc.

Patru zile minunate.

Ați fost la Bogdan-Vodă și ați văzut o bisericuță foarte veche. Și la Ieud.

Luni seara v-ați oprit la Echim Vancea acasă (metodistul de la Casa de cultură din Sighet) și ați băut horincă, ați mâncat slană și sarmale, ați cântat toate cântecele Maramureșului. Ce ritmuri ciudate! La Desești ați mers la o biserică veche, de lemn, apoi la un învățător care avea o livadă cu meri impresionantă și, până la orele 24, la Căminul cultural, după un recital de poezie al vostru și un spectacol dat de copii din Desești – emoționant de frumoși – ați continuat cu horincă, gulaș, slană, cântece, dans, noi prietenii.

A fost o seară minunată! O seară în care George Papp s-a îmbătat, pașnic. La un moment dat (sus, la învățătorul acela) George, în loc să arunce chiștocul, a aruncat paharul.

Ai reținut un om foarte frumos și plin de viață, un om admirabil: directorul școlii din Desești, Andrei Făt.

La Săpânța te-ai dus numai cu Lucian, Sorin Roșca și soția. A fost foarte interesant. „Cimitirul vesel“ nu ți s-a părut o vulgarizare a unor sentimente decente, ci o detașare ciudată de moarte. Textele de pe cruci, aparent vulgare, nu-s decât sinceritatea țăranilor aceia dintr-o bucată.

Maramureșenii ți s-au părut oameni foarte deschiși – asta în primul rând. La Săpânța, în cofetărie, pe un perete, era următoarea „atenționare“ care v-a amuzat foarte mult: „Cântatul interzis“.

Și câte nu s-ar putea spune! Îți plăcea mult să-i auzi cum vorbesc, cu accentul lor grozav, cu acele expresii gen „lasă-l în prilej“ care-ți sunau așa nostim!

Lucian spunea că, totuși, odată plecați, veți reține numai oamenii. Și poate că avea dreptate.

Ți-amintești când voi doi ați coborât în Vișeu pentru o lua de acolo acceleratul Timișoara – Iași și fetele acelea frumoase erau la fereastră, un ochii lacrimogeni și frumoși, în clipa aceea ați simțit cel mai bine că în cele patru zile cât ați stat împreună ați devenit nespuse de prieteni, credeți că nu se va mai sfârși starea aceea. Ioana, atât de dulce și gingașă, pleca în altă provincie. Și cine știe când o vei mai revedea!? În seara aceea, în tren, George Papp a fost irezistibil, ne-a amuzat până la lacrimi.

Logica acordării premiilor a fost cam ciudată, cam după zone geografice. Dar ce importanță avea acest lucru!? Cei de la „Cronica“ (N. Turtureanu) au cerut la telefon ca premiul lor să-ți fie dat ție. Dar asta nu e o onoare, mai ales că n-ai nici o stimă pentru „Cronica“. Lucian a luat Premiul Uniunii Scriitorilor – el fiind, crezi, singurul care a luat premiul pe care-l merita.

Spu ai aceasta știind că, oricum, voi doi scrieți mult mai bine decât toți ceilalți care erau acolo. Și sunteți și mai confirmați în plan public.

Joi dimineața ai coborât din autobuz la Mădei. Și ai dormit două ore acasă la directorul Bondar. Apoi ai făcut o oră. Și acasă.

Borca, 28 sept. 1980

- Cristina Felea ți-a scris azi, parcă ți-ar fi trimis o casă pustie. Ce să pricepi?!
- Z. Duminica a refuzat să fie știrbă. Trupul fecioarei e nebunia care-ți surâde.
- Te simți foarte rău, n-ai chef de nimic de câteva zile. Despărțirea de Maramureș, te-a făcut așa.

Borca, 28 sept. 1980

– Ai fost pe la nenea Dumitru Ana, poate singura ta rudă la care ții cu adevărat. E operat. Ulcer. Dar se pare că ficatul e cel care-i creează probleme. Ai stat vreo două ore cu el. Slăbit, trist, omul acesta pare schimbat. Îl simți amenințat, ochii lui sunt lacrimogeni, dar blânzi și curați; îți povestea tot calvarul durerilor sale, operația, frânturi din viața sa. Un om pe care-l ascultai, de obicei nu-i ascuți pe oameni până la capăt, îi lași să vorbească. Nenea Dumitru Ana e dintre cu totul alții, dintre cei pe care-i ascuți fiindcă-i iubești.

Desigur, acum un singur fapt e important și de dorit: să se vindece. Păstrezi în suflet blândețea ochilor săi, o blândețe sfâșiată dar încă demnă, păstrezi în minte mersul său liniștit, ciudat parcă – dacă te gândești la cum era când nu-l atingeau durerile.

Borca, 29 Sept. 1980

- Emil Hurezeanu ți-a trimis, cu o dedicație sinceră, prima lui carte: „Lecția de anatomie“. Un emoționant gest de prietenie.

– În „Orizont“, ultimul număr: excepționale „Scrisori de dragoste“ ale lui Nichita Stănescu. Stoiciu, Antonescu, Lucian, Sorin Grecu – ei sunt cam împotriva lui Nichita. Iată două pagini de poezie care le contestă părerile.

– Marie nu ți-a scris de când a plecat la Piatra Neamț. Zilele acestea a trecut pe acasă. Dar nu te-a anunțat, nici nu te-a căutat. Ți-e dor de ea. Dar nu o pricepi în cazul de față. Te gândești că ai dreptate să te plictisești de orice femeie; aproape niciuna nu știe să se bată pentru o întâmplare frumoasă.

Poate că ele se bat numai din egoism, nu din generozitate.

29 sept. 1980

– Când privești pozele cu Marilyn ai sentimentul că te-ai născut prea târziu.

– Inima continuă să te doară. O bănuiești bolnavă. De reumatism. Pentru că numai când ți-e frig te doare, când respiri prea mult timp pe gură.

– Pe zeul muștelor îl chema Myagrus.

29 sept. 1980

– Oamenii nu vor înțelege niciodată de ce mor. Pentru că e singurul lucru pe care nu vor să-l înțeleagă.

30 sept. 1980

– Citești volumul de debut al Ioanei Ieronim, „Vară timpurie“, foarte bine primit de critici. Nu te-ncântă, nu-ți spune mai nimic.

30 sept. 1980

– E seară. Plângi că ești părăsit de poezie, că încă nu te poți aduna, că de mult timp n-ai mai scris texte demne.

30 sept. 1980

– Și totuși ai o oră bună, o oră binecuvântată. Și scrii o „Ars doloris“ care te-a emoționat. O să-ți mai placă și mâine?!

30 sept. 1980

– Dorința de a publica des nu poate fi decât dorința de a fi un om public. Prea mulți pierd din vedere că poezia e altceva, că altele sunt rosturile.

1 Oct. 1980

– Fata aceea blondă din clasa a VIII-a B, Maria Gavrilă, subțire și frumoasă, de o expresivitate copilărească, ți-a dăruit azi o cochilie mare de melc, frumoasă. Ai să-i faci și tu daruri acestei fete minunate.

– Iolanda, cu egoismul ei greu de ținut în frâu. Ea crede că nu e egoistă, că e bună. O fi, în felul ei. Dar o privești și în cancelaria aceea de la Mădei. Felul ei de a se purta spune clar că-i dezaprobă pe toți cei de acolo, că-i consideră insignifianți, că nu are sentimente pentru ei. Iolanda nu știe că a fi generos înseamnă și a accepta. Mai ales când e vorba de oameni. Pentru că acceptarea nu este un semn de nihilism găunos.

– Un cal mort pe marginea șoselei naționale. Bucăți de parbriz risipite pe caldarâm. E oribil să treci spre școală, să te duci la copii deci, și să vezi un cal mort, un cal, un cal...

1 oct. 1980

– Citești multe povestiri de Stephen Crane. Întotdeauna ți-a plăcut să citești așa ceva. Ele se numeau: „Oameni în viscol“, „Cinci șoricei albi“, „Un episod de război“, „Cu fața în rug“ și „Dacă vrea el, trebuie să murim“. Le-ai citit și copiilor.

– Returul turul I în cupele europene la fotbal. Privești la TV: Steaua – Standard Liège 1 - 2 (în tur: 1 - 1) „Poli“ Timișoara – Celtic Glasgow 1 - 0 (1 - 2, în tur). Mare succes al Politehnicii! Calificare de răsunset. Cu Dumitru în formație. „U“ Craiova – Internazionale Milano 1 - 1 (în tur: 0 - 2). Deseară, la Utrecht, va juca și F.C. Argeș. Nu crezi că are șanse.

1 oct. 1980

– Miercurea trecută, în seara când plecai din Sighet, ai văzut la TV prima repriză a primului meci susținut de echipa României în preliminariile C.M. din 1982! La Oslo: Norvegia – România 1-1

1 oct. 1980

(miercuri)

– Ți-e dor de Marie de la Roumanie!

1 oct. 1980

10 OCTOMBRIE 1980, VINERI

– La TV, de trei săptămâni, vinerea, o emisiune incitantă: „Poezia de care avem nevoie“. În această seară a fost interplat pe această temă și Nichita Stănescu. Cu chipul răvășit, vizibil suferind, Nichita a spus lucruri grave, drepte, uimitoare. Dar pe măsura lui. Cred că orice om care a privit în seara aceasta la TV și l-a auzit pe Nichita vorbind, s-a culcat cu o neliniște în plus. Poezia, după altfel de luări de cuvânt, poate deveni o căutare și mai insistentă a omului copleșit de real, a omului pentru care ÎNTREBAREA este hoțul prins și scăpat, chipul care monologhează în favoarea uimirii.

10 oct. 1980

- Premiul este o ambiție a unor emoții refulate.
- Când sunt prea liber n-am timp să citesc prea mult.

Paradoxal, dar așa e!

– Îmi dau seama de ceva îngrozitor: pe mine nu m-a căutat niciodată o fată pentru că n-ar fi putut trăi fără să mă vadă în acea clipă, într-un anumit moment.

11 oct. 1980

– O frază emoționantă scrisă de Georgette despre un inginer pe care-l consideră demn de milă pentru că: „E mulțumit că-i merg bine cazanele, că sunt toți muncitorii la muncă, că poate dormi două ore acasă la el.“ Evident, aceasta e o definiție despre fericirea acelui inginer. Curios, Georgette crede cu totul altceva. Dar poate nu-i de mirare la o fată „pretențioasă“ – atribut al cochetăriei, decât al seriozității.

– Oamenii știu cu adevărat cine sunt numai când pot rămâne puțin singuri, curați, nepriviți.

11 oct. 1980

– Foarte slab ultimul volum de poezii al lui Nicolae Prelipceanu: „Un civil în secolul douăzeci“. N-ai reușit să-l termini.

12 oct. 1980

„N. LABIȘ“ – 1980

Pe 5 octombrie, la Suceava, s-au dat premiile pe anul 1980 la concursul național de poezie „N. Labiș“. Ai fost chemat împreună cu Daniel.

Ai plecat sâmbătă, pe 4. Te oprești la Târgu-Neamț. La Daniel. Eviți să te întâlnești și cu soția lui, după întâmplările stupide petrecute între ei, în august. Erai mâhnit că n-a fost chemat și Adrian. Simțeai că e frustrat de ceva din nou. La rându-ți, dacă ai fi fost pus la îndoială, deci dacă ți s-ar fi dat un premiu nerod, erai hotărât să părăsești sala.

Abia coborâți din autobuz (era ora 21 și ceva), după câțiva pași, cineva dintr-un grup din față se întoarce și strigă arătând cu degetul înspre tine: „Aureeel!“ Era Sorin Grecu. Cu Alexandru Hălmăgean, Adi Cristi și Vasile Tudor. Îmbrățișări.

Erați cazați la hotelul „Suceava“. Ați început noaptea destul de târziu, după ce ați mai umblat prin străzile orașului. Alex. Hălmăgean, cu un maxilar puțin umflat, nu se simțea prea bine. În „Napoca universitară“, ultimul număr, ai citit un poem de-al lui, excepțional.

Te-ai culcat târziu, în aceeași cameră cu Daniel. 207.

A doua zi, la Casa de cultură: nou-veniți, necunoscuți cam toți. Exceptându-i pe Tudor Cristian Roșca (e student la medicină), Val Guraliuc, Gellu Dorian (botoșănenii), Victor Ionescu.

Lucrurile s-au petrecut repede. La ora 9, după ce-ați umblat puțin prin librării, la Galeria de artă, cu un public numeros, înmânarea premiilor.

Înainte de începere, o deosebit de plăcută surpriză: l-ai cunoscut personal pe Anghel Dumbrăveanu. Bucuria a fost reciprocă. Un bărbat înalt, mai frumos decât în fotografii, un bărbat născut în aceeași zi cu tine. N-a uitat să spună și celor din jur cuvinte frumoase despre tine. El ți-a spus că ai Premiul special al Uniunii Scriitorilor. Era singurul premiu pe care ai fi vrut să-l primești, dacă e că trebuie să se dea premii pentru poezie.

Prima și marea surpriză minunată la anunțarea premiilor: Marele premiu „N. Labiș“: Adrian Alui Gheorghe (Grumăzești – Neamț). Nu ți-ai putut reține bucuria, ai ridicat brațele sus și ai aplaudat înaintea celorlalți. Păcat că Adrian n-a fost chemat!

Sorin Grecu a luat premiul II. Hălmăgean – premiul „Cronica“. Vasile Tudor – al „Convorbirilor Literare“. Adi Cristi – al „Tribunei“. Tudor Cristian Roșca – al „României Literare“ (împreună cu Ștefan Mitroi – **neprezent**).

Surpriza neplăcută: Daniel n-a primit niciun premiu. Pentru că două din poemele trimise la Suceava apăruseră în „Luceafărul“. Și Ion Gheorghe s-a supărat.

Mai erau acolo: Nicolae Prelipceanu, Turtureanu, Marian Popa, Dragoș Vicol (președintele juriului; nechemat – ți-a părut ție), Ion Țugui și alții.

Ai cunoscut o fată frumoasă, din Mangalia, Mioara Dristaru. A luat premiul revistei „Ateneu“.

Astfel că nu te-ai plictisit deloc mergând spre Fălticeni (unde ați vizitat „Casa oamenilor de seamă“ și muzeul „Ion Irimescu“ – excepționale lucrări de Irimescu!) și Mălini. La Mălini ai fost cumplit de emoționat. Intrând în casa lui Labiș, te-a izbit, în primul rând, aerul acela de casă veche, copleșitor. Ai privit totul cu emoție, era fantastic de simplu totul, de aceea și mai

plin de semnificații. Labiș este o bucată din fiecare din noi, sau noi suntem bucăți din el. O profesoară frumoasă a vorbit pe măsură. Dar nu în casă. Pentru că am cerut să nu ni se dea explicații, să fie numai liniștea și emoțiile noastre.

Ați plecat târziu de la Mălini, erai emoționat. Mioara, care te-a întrebat ce crezi despre sinucidere, era una din acele întâmplări curate pe care le-ai dori repetate.

V-ați întors la Suceava și ați poposit într-o cramă. Vă era foame și ați potolit câte o friptură. Gellu Dorian s-a îmbătat cu vodcă. Sorin Grecu continua să se întrebe dacă a luat un premiu destul de bun! Ți s-a părut stupid că se întreabă așa ceva.

Ai simțit că-l stimezi mult pe Hălmăgean, după ce-ai citit acel poem grozav din „Napoca“.

De Mioara te-ai despărțit frumos, sărutând-o în mijlocul unei străzi.

Ai ajuns târziu, cu Daniel, la Târgu-Neamț. Împreună cu Nicolae Sava ați „vizitat“ un restaurant. Ați dormit la Daniel. Ai încercat să-l consolezi, el, practic, n-a fost pus la îndoială, valoric vorbind.

A doua zi, pe 6, luni, pe la 10, ați plecat toți trei la Piatra-Neamț, la Adrian. El nu știa. Vestea l-a copleșit. S-a lăsat totul cu o beție, Adrian s-a și îmbătat serios. Dar te bucurai așa mult pentru el, avusese atâta nevoie de o mare victorie, o victorie pentru încredere! Ai fost întotdeauna singurul care a crezut cu înrăire în forța talentului lui Adrian! Și ești fericit pentru că nu se mai simte frustrat, pentru că toamna aceasta i-a dat lumină, pentru că 1980 este și anul lui.

Cu autobuzul de 18 plecai la Borca. Conducătorul de Georgette. Minunea asta de fată era într-o cofetărie. Frumoasă și tândră. Ți-a fost dragă, îi dusesese dorul. Totuși, sunt mulți oameni cu care te simți grozav știindu-i aproape.

Mama era bucuroasă. La Poiana Teiului ai urcat și până la Ionel. S-a bucurat mult și el. Totul este o poveste despre toamnă, despre încredere.

12 oct. 1980

În „Cronica“ nr. 41/din 10 oct. 1980, ai două poezii și poza. „Întoarcerea berzelor“ și o poezie mai veche, de prin 1977, „Ploaie“. Mulțumesc, domnule Turtureanu! Numai atât!

12 oct. 1980

– Descoperi un poet grozav, o carte de poezie excepțională, apărută în 1970: „Omul fără voie“
– **Vasile Vlad.**

De reținut! Se reține oricum.

12 oct. 1980

– În ultimul „Luceafărul“, în antologia aceea „Biblioteca Luceafărului“ și trei prieteni de-ai tăi: Cristinel Pricop, Steluța Ispas, Sorin Roșca (cu un poem foarte frumos; avea două acolo).

12 oct. 1980

– Petrică Loghin are un băiat. Vestea te-a emoționat. I-ai scris câteva cuvinte de suflet.

– Ți-e dor de trupul Gabrielei, e ora 10,30, cad frunze din salcâmi de afară.

12 oct. 1980

– Te vizitează Sanda B. Era frumoasă. Dar nu-nțelegi femeile frumoase și reci. Și o casă în care ești numai cu o fată frumoasă dar fata aceea te iubește și nu-ți dă voie s-o atingi prea mult, e o casă care nu se respectă. Timpul petrecut cu femeile pe care nu le atingi este un fel de irosire inutilă. Ele înțeleg asta?!

12 oct. 1980

– Binecuvântați fie toți oamenii pe care-i întâlnesc în zilele când **scriu!** În seara aceasta, de exemplu. Se spune des, eu însumi am spus, că cei mai nefericiți oameni sunt totuși poeții, artiștii în general. Dar ei sunt și cei mai fericiți! Pentru că nu există bucurie mai mare, mai copleșitoare, ca atunci când simți c-ai scris lucruri care te răvășesc pe tine însuși.

Un poet este un fericit. Orice i s-ar întâmpla, fără picioare, în pușcărie, dacă poate să scrie poeme alese atunci totul e depășit de bucurie, de încredere, de izbândă.

În seara aceasta, eu sunt fericit! Mâine poate fi cu totul altfel. Dar ce contează pe lângă această seară!

12 oct. 1980

– O vizită: Brăescu, inspectorul de la județ (cultură), a venit pe la tine și ți-a cerut poezii pentru nu știu ce culegere. Era cu mașina. E inspector... Atât.

12 oct. 1980

– Curios fiecare motiv care „te-a pune“ să scrii. De exemplu, în seara aceasta, coperta unei reviste, „Le film sovietiq“, cu o actriță în rochie albă, rezemată cu o mână de o masă, cu cealaltă mână în șold, te-a „mobilizat“ brusc.

12 oct. 1980

– Nu demult ai doborât un plop uscat de la Aricioaia. Crestat de jur împrejur fusese de tata. Au trecut atâția ani...

De mai multe zile, nu în fiecare din ele, iei toporul și un lanț. Tai ramuri din plopul foarte uscat și le aduci acasă. Adică le tragi cu lanțul, le târăști.

Nu prea aveți lemne. Oare care poet din deceniul acesta, te întrebi, mai cară lemne cu lanțul pe cărările unui munte?!

13 oct. 1980

– Cât de plăcut e să adormi în sunetul ploii!

13 oct. 1980

ROMÂNIA - ANGLIA 2-1

– Ai așteptat această miercuri. Un meci mare în preliminariile campionatului mondial.

București. Soare.

Tu, în fața televizorului.

Fotbalul este o mare emoție, o mare bucurie, o „ciumă“.

Superbă victorie! Au înscris: Marcel Răducanu (min.), și Iordănescu (min.) din 11 m.

Câți oameni n-au fost tare fericiți în seara aceasta!! După atâta ceață în fotbalul nostru, o astfel de victorie ne redă liniștea până la primăvară.

Nici nu știi ce să scrii; din cauza bucuriei.

15 oct. 1980

– Ieri, la Ploiești, în meciul de Tineret: România – Anglia 4 - 0. Răsunătoare victorie!

– Războiul dintre Iran și Irak este detestabil ca orice război.

– Ai constatat că, după un an și ceva de totală întrerupere, este aproape imposibil să mai faci o analiză gramaticală, sintactico-morfologică. E stupid! Și va trebui să le predai copiilor aceste lucruri! Este stupid absolut stupid. Și trebuie să te apuci de-nvățat serios. Ți-e rușine de tine, de halul în care ajungi să uiți unele lucruri! De fapt, plictisindu-te ușor de orice, constați că deseori nu ești de acord cu unele reguli ale limbii române, cu unele virgule – în special deruta lingvistică, nebunia ta? Ce să fie?!

15 oct. 1980

– Ion Loghin se simte foarte rău, pare a fi aproape de moarte. Când erai puști, când făceai toate drăciile posibile, omul acesta spunea că ai să ajungi scriitor. „Ca Ion Creangă“ – mai spunea el. Ceva se adeverește!

Se duc bătrânii... Acest om a presimțit realitatea actuală cu mulți ani în urmă. Foarte ciudat!

15 oct. 1980

– Nu, poezia nu e grafie, e cu totul altceva.

– Grecii spun la tramvai „metafora“!

16 oct. 1980

– Școala e un loc unde se adună mulți din potlogarii republicii.

– Licorna este o îndoială care știe să umble ca o lady.

– Nu vreau niciodată să uit teritoriile prin care a umblat ciuda, chiar dacă ea se numește și moarte.

16 oct. 1980

– Acești munți, de fapt, nu suferă de sălbăticie, ci de profunzime.

– Exuberanța este certitudinea că și celălalt acceptă (ceva).

16 oct. 1980

– Maramureșul – un fel de înjurătură la o masă cu sfinți.

– Mălini – despre emoții nu știu bine să vorbesc!

– În poezie totul se ascunde pentru a se reinventa.

16 oct. 1980

– Absolut nicio clipă nu te raportezi la nivelul intelectual al comunei Borca. Oamenii de bun-simț și cultură sunt fantastic de rari aici, aproape inexistenți.

– Ai foarte multe poeme pe care nicio revistă nu ți le publică. „De frică“. Deși nu scrii strâmb despre patrie (deși nu iubești nimic mai mult decât această țară în care te-ai născut!), nu scrii decât ceea ce se simte eliberat, spus lumii întregi. Este deranjant sentimentul că ai multe poeme

remarcabile, dar „nu merg“ la revistele noastre literare. Augustin Buzura, în ultimul număr al revistei „Vatra“ are dreptate spunând anumite lucruri despre cei care scriu cu adevărat și cei care se pierd în ședințe în care judecă în necunoștință de cauză pe cei adevărați.

– Îți amintești ceva de la Cluj. Faptul că Sorin Grecu mergea săptămânal (de două ori pe săptămână, se pare) la o profesoară de engleză și făcea pregătire. Cu 50 de lei ora. Pregătire la engleză. Foarte nobilă intenția lui de a învăța engleză! Dar te-ai gândit cum ar arăta viața lui dacă n-ar fi de bani gata?! Și nu ți-o poți închipui. Vremea va alege toate pulberile...

– Există atâtea imbecili pe aici, încât foarte des, în ciuda bunului-simț pe care crezi că-l ai și-l probezi des, simți nevoia să scuipi. Și o faci. Parcă te-ai apăra de prețioasa-le ridiculozitate.

– Vei scrie mâine despre ciorile de la orele 14. Despre cior. Și o oaie mâncată de lup. La acel șipot. Sfârtecată. Coaste. Sânge. Iarba încă verde. Tu acolo.

16 oct. '80